

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

רואים במזחש שיזחז הזמן חכי מופשד וחזמו
חכי אחרוז לחביא את הגאולה ע"י "פעשה אחד"

ראר עמוד 10

ערב שבת קודש פ' ויקרא, פ' זכור
חי' תהא שנת סגולה

שא

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

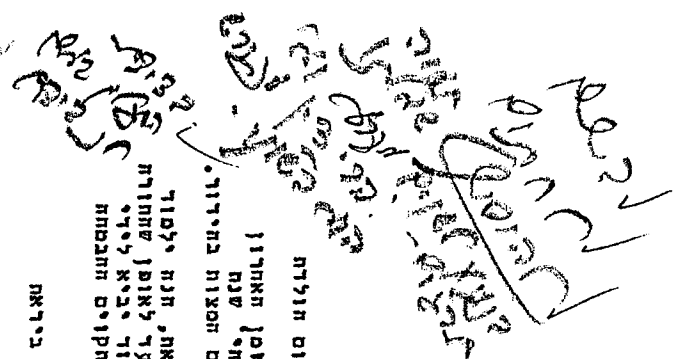
בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תמוזה שאלתו בנוגע לשנים מקרא וא' תרגום

בקשר עם הדין והמנהג המפורסם לקרוא בכל שבת את ה"סדרה" דשנים מקרא
וא' תרגום, מובא בזה צילום נדיר ממענה ל"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
לאברד ששאל בענין זה

ב"ה כ"ו תמוז תשפ"ז
ברוקלין

שלום וברכה

במענה על חריתו אודות יום חולדה

שלו,
בנרא' ינחג במנחג א"ש בנסן אחורן
ביום חולדה. ויח"ד מהש"ה שנה
תאלתה אצלו בל"סוד חתורה וק"ום המצוה בתודו.

וכיון שחובתנו יגעה ונמצא, הנה ילסוד
בהחמרה וסקירה נגלה וחסירות וקר לאופן שחורח
שחורה קודמה לזה יגיעה ותלסוד בי"א ליל
מעשה ק"ום המצוה בתודו. ואז תקוים החבחה
- ומצאה.

בברכה לתלסוד חורה ביראה
שמים

להלן פיענוח הכת"ק:

תמוזה שאלתו בנוגע לשנים מקרא וא' תרגום - והרי דין מפורש הוא בשו"ע.
בדיקת התפילין באם לא נכדקו.

3 דבר מלכות - פרסום ראשון בלה"ק
אופן המלחמה בעמלק / משיחת ש"פ תצורה, פ' זכור ה'זשל"ב

7 זמן הגאולה

הבית המדול של הנשיא המדול / הקשר של הזמן והגאולה
9 המעשה הוא העיקר
מעתה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים / הוראות למעשה בפועל

11 ניצוצות של משיח

בכחו לפעול באת משיח עתה ב-7700 איסטערן פארקווי"וו / פתגמים בעניני גאולה

12 "צילוחם מלחמת ה' - וינצח" - פרסום ראשון בלה"ק

מדוע הרבנים שותקים? / שייחות בעניני שלמות העם והארץ

15 כת"ק - פרסום ראשון

תמוה שאלתו בנוגע לשנים מקרא וא' תרגום / מענה הרבי לאברד בענין זה

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מסרה משיח" שע"י "אגודת חסיד תי"ד" באר"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מר"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "ח"לי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213 Brooklyn, NY Ave. #38, Kingston 778-6670 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@revisions.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

אופן המלחמה בעמלק

עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, ע"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויב מסביב" כפי שעננים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימחר ויביא את המאולה ע"י משיח צדקנו • המלחמה הרוחנית שעל יהודי לנהל כנגד עמלק היא, שלא יפעל בו את ה"אשר קוד בדרך", שלא יתן לעמלק לקררו • אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, ולא נוגע אף שאתה נראה בחיצוניות, כיון שבפנימיות יודעים שהנך יהודי חם, יהודי רותח • ע"ז שיהודי נלחם עכשיו עם עמלק בעבודתו הרוחנית זה יביא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תחמה את זכר עמלק" בגמיות • תרגום הפשי משיחת ש"פ תצוה, פי זכור, "יא אדך ה'תשל"ב – בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת* מערכת "יהי המלך"

ובני ישראל יצאו מלות לגאולה, ויקויים הפסוק "בתחיה ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב".
 תח על זה (והתחלת ענין זה) ניתן כבר מתחלת הענין (רפ' זכור) "זכור את אשר עשה לך עמלק"4 – מצות זכירת עמלק5: כאשר יהודי זוכר במה שעמלק עשה לבני ישראל, וחוא מתבונן בזה בשכלו, לא רק התבוננות ב"מק"י בכללות הענין, אלא

3) ס"פ תצא (כה, טי).
 4) תצא שם, י"ג.
 5) דמב"ס מ"ע קפט.
 6) תצא שם, י"ח.

א. ההוראה מפ' זכור¹:

אל לו ליהודי לחשוב שהקב"ה בחר בקו מסויים שבו תבוא המאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי "אחשבה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, ע"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק"2 ועם "כל אויב מסביב"3 כפי שעננים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימחר ויביא את המאולה ע"י משיח צדקנו, שאז יצטוו את כל הגוים

* השיחה חולקה לשנינוס ונפסו לה מרא-מקומות
 בשר-ל-הגמיון. תמו"ל.
 1) כללית שיחה זו ראה לק"ש ח"א ע' 89 ואילך. ע'
 190 ואילך.
 2) בלק בה, כ.

בחלק התנתנו שבו, עד כדי כך שהוא אומר באבות דרבי נחנ' ש"מלאך המות שבאדם – זה עקבו של האדם", זה העקב (ח"פ"אטע") שלו.

וה"ז גם בכללות הדורות – שהרי זו קומה שלימה – שהדורות הראשונים הם בדומת ראש וכל וידיים, עד לזר דעקפתא דמשיחא הנקרא עקב, האחרון, ובכונה אינו נקרא "סוף" אלא דוקא "עקב" ע"ד עקב שבגל שבו היא חיות הלי מועטת, ויתירה מזו בעקבתא דעקבתא דמשיחא, עד שאפשר להשתכנע שאין שם חיות כלל, שלכן ישנו החושך כפל ומכופל.

ד. מספרת המגילה: כאשר יהודי מעמיד עצמו בתוקף ואומר ש"דעתהם שונות מכל עם", ואינו מתגייש בכך, ובאשר הוא עומד בשער המלך ו"ל עבדי המלך כורעים ומשתחווים להמן" אזי "מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה" – הרי זה מבטל את כל המזירות, ואדבה, ע"ז הוא גישה למשנה למלך אחרושו, הדגה המבוהה ביותר ומעמד ומצב הלי חשוב שניתן להגיע, אשר "דך הכסה אגדל ממן", הוא השני לאחר הראשון בכל המלכה.

וזה מחורה הכנה ל"מיסמך לגאולה", שכאשר קוראים, שמיניינים ומתבוננים בעניני הפורים וחיים זאת את א"ל ב"חי היום יום, הרי ישנו ה"אורה זו תורה" עד ל"ציקר אל תפילין", עד כפשוטו: אורה ושמהו ושיון ויקר ב"חי היום יום, ימים שמחים ובריאם, ומים יהודיים ("אדישיע טעג"), ובקרב ממש נלך לגאולה האמיתית והשלימה, ו"למי צאתך מאין מעירי אראנו נפלאת".

(תרגום פשי משיחת פורים ה'משל"ג - בלתי מוגה)

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, כרית, כר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לזאת הקדשה ב"יחי המלך"

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עיני תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מר"י

הרש: ניתן להלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כיתוב)

בא"רד"ב: 778-6670 (718)

בא"ר"ק: 840-3153 (04)

התקשר עכשיו:

– הרי זה מה שקוראים לחושך אור!¹¹

ב. במדובר כמה פעמים, הטענה היא לא רק **אלוי**, הטענה גדולה יותר לאלו השותקים (ידי שווייגנערס¹²): הוא קשור לכמה וכמה ארגונים שאליהם שייכים גם יהודים כאלו שכאשר יאמרו להם זאת הם יזדעזעו, וכאשר שואלים אותו: מדוע אינך עושה מאומה? הרי יש לך "זכות וטר" ("יוטיא-פאזער"), ובכוחך להחליט שיזרקו אותו מהארגון, אתה הוא זה שיכול להחליט להדפיס בעיתונות – באותו ה"שטורעם" שהוא מתכבב – שאלו הם דברים שאין להם שחר? לא רק שהם נגד הקב"ה, נגד התורה ונגד העם היהודי, אלא זוהי שטות פשוטה שאין בה ממש.

טוען הוא: אני אדם שתקן, אני שקוע בענינים כאלו, אין זה עניני; ואני מניע אותו "ככה" ר"ל וטוען ש"שתתקה כהודאה דמליא", ומדשתקי רבנן שמעל-מינה דניחא לחת... – ישנם "רבנן", אכן רבנים, והם שותקים!

מה אתה שותק ("זיאָס שווייגנערס")? הרי מחרובים חיים יהודיים! נניח שמדובר אפילו בחיי של ליל יהודי אחד בלבד – הרי כל אדם הוא "עולם מלא".

ולאחרי כ"ה"ה"ה" הרבבן ("דער בארימער"), מתנאה שלא מדובר רק במקרה יחיד אלא ישנם כב עשרות כאלו; והוא עוד אחד שמספר זאת, ומי יודע כמה כאלו ישנם שעושים את מעשיהם במחשכים בשקט ובשתקה, כדי שיקראו לו "אב"י", וישלמו לו את משכורתו, והוא יעשה זאת על חשבון החובבן של העם היהודי!

כרענים האחרונים של הליצה הוא הדוידר הכי גדול

ג. . . . מלמדת אותנו המגילה, שלמרות זאת שהוא אכן "מפוזר ומפורד בין העמים", אעפ"כ הוא איננו לבד, אלא הוא "עם אחד", אחד מתוך כל היהודים, ממעמד חר סיני עד סוף כל הדורות.

ואת על ידי ש"דחתיהם שונות מכל עם", כיון שהם מחזיקים בדתות, במנהגים, במצוות ובתורה שניתנה להם מ"ה" אחד", שהוא אחד בשמים ובארץ.

וכל זאת אפי' במצב ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו", ונשאר עדיין משהו מהחטאים שיש לתקן, ובמלוא עוד לא הסתיימה הגלות, ואדרבה, נמצאים בחושך כפול ומכופל כמדובר לעיל, וכפי שהרבי הנשיא אמר כמה פעמים דוגמא לדב: רואים בטבע שבחלקו האחרון של הלילה קודם תחלת היום מתגברת החשיכה, או לפני שמתעוררים מהשינה אזי היא השינה העמוקה ביותר, והתמשל הוא, שדקא בעקבתא דעקבתא דמשיחא ישנו החושך כפול ומכופל.

וכפי שרואים בגוף האדם, שיישנם אברים שחיות המוף ניכר בהם בגלוי ובתוקף, וישנם כאלו שבהם החיות אינה ניכרת כל"כ, והכי פחות חיות רואים בעקב שברגל ובעקב גופא

סתם במוזר היפך רצונו של הקב"ה או לתיאבון (כיון שיש לו תאוה חזקה לזה עד שאינו יכול להתאפק). אלא הוא "מתכוין למודר בו", כל כוונתו היא רק למודר בהקב"ה – לא במזיד, לא מחמת תאוותו ועאכ"כ שלא בשוגג, יש לו כוונה אחת ויחידה שבגללה הוא עושה הדין מראונו של הקב"ה, והיא – למודר בו!

וכאשר יהודי מתבונן בעצמו בכל זה, אין יחס לבנו כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית, ועי"ז שיחזיר נלחם עכשיו עם עמלק בעבודתו הרוחנית זה גבא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תמרה את זכר עמלק"¹³ בשמיית.

ג. במה מתבטאת המלחמה בעמלק בעבודה הרוחנית?

– זהו הענין ד"אשר קוד בדד"¹²: עמלק מנסה לקוד את היהודי, דהיינו, היצר הרע בא להודי וטוען כלפינו: מה אתה מתפעל מכל שהקב"ה חולל נס, הרי אצל הקב"ה זה כלל לא פלא! הקב"ה באא את כל העולם, והוא בעה"ב עליו וביכולתו לעשות עם העולם מה שהוא רוצה, ומה התפעלות מכל שהקב"ה בקע את ים-סוף¹³, הרי עברו אין זה פלא כלל, ומה

היהודי יודע ששענת עמלק היא מכר ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מהפש למרוד בהקב"ה, וכיודעו זאת הוא איננו מתפעל מכך

ממנו, ואם הוא אינו יודע מהקב"ה לא שיק שיפחד ממנו, משא"כ אצל עמלק ה' עוד למטה מזה: הוא ידע שיש בורא עולם, הוא ידע ששמו הוא אלקים, שהפירוש האלקים" הוא כפי שמפורש בשו"ע בפ"י המלות בעל היכולת ובעל הכחות, שביכולתו לעשות הכל, ואעפ"כ "ולא ירא אלקים", הוא לא פחד ממנו.

וזהו ענינו של עמלק: "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"¹⁴, הוא "יודע את רבונו" – לא זו בלבד שהוא מודע לכך שישנו אלקים חי-בשר, אלא הוא יודע שזהו רבונו, רבון ובעל-היבית עליו, וביודעו שזהו רבונו הרי הוא "מתכוין למרוד בו", כלומר, הוא לא עושה

(11) תצא שם, יט.
 (12) תצא שם, יח, וראה תחומא שם (ט) ופ"שי" שהוא לי קור. וראה לקו"ש חט"ז ע' 202 תע"ל 83.
 (13) בענין הקשר שבין קרי"ס למלחמת עמלק - ראה (7) תצא שם, יט.
 (8) שעות ה', ב.
 (9) ש"ע אר"ח ס"ח.
 (10) נסמון בלקו"ש שם ע' 193 תע"ל 38.

ד. הגם שזה גופא שיהודי שומע את

סיענתו של עמלק הרי זה כבד מורה על חסרותו בו, שהרי כיצד יתכן שיהודי ישמע את סיענתו של עמלק? הרי הוא חלק אלקה ממעל, וא"כ הוא יכול לשמוע את עמלק מדבר עמו? א"כ זהו סימן שהסר אצלו בהתקדשותו, וכידוע הפתגם 17 "ש"כאשר קשורים למעלה לא נופלים (או שומעים מה קורה) למטה", וכינו שיהודי זה שומע את עמלק טוען את סיענתו, הרי זה סימן שהוא אינו קשור למעלה כפי שצריך להיות, וכמו שרואים זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעמלק נלחם עם אלו שהיו במצב ד"נחשלים אחריו"18 בלב, משא"כ היהודים שהיו בתוך העגו, אלהם עמלק לא יכול ה' לגשת מלכתחלה, כפי שרש"י מפרש שם18.

וע"כ אומרים, שללא הבט ע"י שיהודי נמצא בבה מצב שעמלק יכול לבוא אליו ולטעון שאין מה להתפלל מכל שהקב"ה יכול לעשות נס, והוא אף שומע את סיענתו, אנפי"כ היהודי אינו מתפעל מכל נלחם בעמלק ולא מניח לו לקרוד מעבודת ה' שלו. ואדרבה, מזה גופא שאומרים שעמלק מתפש לקרד יהודי, "אשר קרד בדרך", מוכח שהיהודי מצד עצמו הוא חם (א' ווארימער איד"), שהרי מתי שירד לקרד? דוקא כשהדבר עצמו חם, אבל אם בתחילה מדובר בברב קר אזי לא שירד לקרד אותו, וא"כ כיון שאומרים שעמלק מתפש לקרד יהודי, מובן מכל שהיהודי מצד עצמו הוא חם כיון שאצלו מאורה הנשמת, שהיא "ישפי" רשפי אש

הרעש המורל ("ידער געוואלד")?

הרי הבעש"ט14 אומר שמוכרח להיות שהקב"ה מוהה את העולם כולו בכל רגע ורגע, "לעולם הוי' יבדד נצב בשמים"15, שבכל רגע רגע דבר ה' מוהה את כל העולם מחדש, ולולא זאת העולם אינו יכול להתקיים, וכפי שאומרים "המחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית"16, שהקב"ה מוהה את העולם כולו מחדש בכל רגע ורגע, ומה הפלא המדול בה שהקב"ה פעל שים-סוף יבקע בדג זה ולא נמשך כדרכו בדרך הטבע? זה בכלל לא חידוש (גיטי קיין געוואלד"), הרי אם לראג אחד ה' הקב"ה מפסיק להמשיך חיות חדשה, כל המציאות של ים-סוף היתה מתבטלת, ויתירה מזו, הוא אינו זקוק להפסיק את החיות החדשה, אלא די בה שלא ירצה בים-סוף, אזי בדרך ממילא מתבטלת כל המציאות של מי ים-סוף; ומתי התתפעלות המדולה מכל שהקב"ה פעל שלראג קצר נם-סוף ששתנה, הרי זה בכלל לא פלא, ומדוע התן מסתובב בהתפעלות?

וזהו המלחמה הרחוקת שעל יהודי לנהל כנגד עמלק, שלא יפעל בו את ה"אשר קרד בדרך", שלא יתן לעמלק לקרוד.

וללא הבט על סיענתו של עמלק שאין מה להתפעל מכל שהקב"ה עשה לו נס, יודע היהודי שסיענת עמלק היא מכל ש"יודע את רבנו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מחפש למרוד בקב"ה, ובודעו זאת הוא אינו מתפעל מכל ועובד את הקב"ה כפי הדרוש.

16) ברכת יוצר אור.
17) לקי"ד ח"ב ע' רינב.
18) תנצי"ש שם, יח.

לקי"ש ח"א ע' 7-5, 76. לקי"ש ח"א ע' 202.
14) ראה שערות"ה"א פ"א.
15) תהילים קיט, פט.

מדוע זהבנים שזתקנים? זהו מהותבנים חזים זהודזים

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. מעולם עוד לא קרה דבר כזה אשר דוקא במדינה שניתן לחיות בה חיים יהודיים בכל החופשיות וגם כל ה"סטורעים", שדוקא בה יתכן שיקראו לחושך אור ולאור חושך.

כלפי מה הדברים אמורים: כאשר אומרים על יהדות אמיתית שהיא פאטיונית, קיצונית, שזה יתר מדי לא דמוקרטי ולא מקובל, הרי קוראים לאור חושך. ולחושך אור - כאשר חותרים ל"ל תחת היסוד של קיום היהדות, שאלו הם הפשרות וכל השאר, עד ר"ל לנישואי תערובת.

ורם מסיימים חטא על פשע בה שמבטיחים שיתנו את ה"שיגעון" שיוולד - לפי חדת היהודית! שבאות מסייפים עוד אסור. זה שעושה זאת מותרב שבכ הוא בונה את העם היהודי, בה שהיטוסיף עוד "שיגעון" וירשם כהודי, והוא זה שערד את נישואי התערובת והוציא הבטחות מהזוג שיתנו את הולדים בדרך היהודית, בה-בשעה שאותו עצמו צריכים להתחיל לחנך ולספר לו על האל"ף-ב"ת של יהדות, והוא זה שדרוש לעשות ענין הקריי אצלו "חתונה" (שבה הוא מחריב חיייו של בן עם ישראל בה שהוא נישא לזוג"י) עם הבטחות שאין בהם ממש, הבטחות כאלו שאם הוא יקיימם זה ענין של חורבן.

כזה חושך כפול ומכופל מעולם עוד לא דרין

מעולם לא היתה כזו "שהרות" - כזה חושך ("אז מין פנצטערקייטי") - "כשרול קדירה": מדינה חופשית שבה ניתן לחנך את הילדים בדרך היהדות האמיתית ולרות מהם נחת אמיתי, ישנם בה כאלו המנבים את עצמם "מדליכים רחמיים" [בלע"ז: "ספריטישואל לדעד"י], ואינם מתגיישים לומר, להדפיס ולהתערבב שהם אלו המחנכים יהודי עם אינו יהודי, והוא מתנאה בכ שהוא זה שהוציא את המבטחה שהילדים מגיישואים אלו יתחנכו ברוח היהדות, והוא אף מתערבב שהינו מודעי אחרן הכהן - הוא גם כהן!...

כזה חושך כפול ומכופל מעולם עוד לא הלי! בגזירות הקשות ביותר של מסעות הצלב וכל אף אחד לא העיז לומר דבר כזה, ועוד לצעוק שבכ הוא בונה את העם היהודי, את היהדות ואת כבוד היהודים.

בכח לפעול ביאת משיח עתה ב-770 איסטערן פארקווייז!

כאשר מדברים עם "לד", וכן כשמדברים עם "לד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואמרים לו ש"ה' ניצב עליך" – צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא – "מרכבה" לעצמות ומרותו!

ולכן, בכח ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, וע"ז – לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקווייז! – כן הוא פס"ד הרמב"ם!

גם בין התפלות צלילים לדבר ע"ד ביאת משיח

הכרח השערה מחי"ב, שכא"א מישוראל, מקטן ועד גדול, "חשוב" אודות המאלה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, וב"מקום שמתחבתו של אדם שם הוא נמצא" – שע"י המחשבה בענייני המאלה, ה"ז גופא פועל שירגיש ענין המאלה, ומביא הוא לעשה כל החלוי בו, הן בעצמו, והן להשפיע על זולתו, להמשיך את המאלה האמיתית והשלמה ע"י המשיח צדקנו. ומובן ג"כ, שאי אפשר לצאת "י"ח עם מחשבה טובה לחוד, אלא צ"ל גם הדיבור אודות ביאת המשיח – דנוסף על הדיבור והבקשה על ביאת המשיח ג' פעמים בכל יום בעת התפלה (בברכת "את צמת דוד עבד מהרה תצמיח"), הנה גם בשעות שבתן תפלה אחת להכרח, צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח.

(משיחת ט"ז אדר, בעת ה"הידרות", ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

אין נפק"מ כלל היכן נמצא אליהו

וזהו גם המענה לאלו ש"ותואנה הם מבקשים" ושואלים: כיצד יתכן שמש"ח צדקנו יבוא היום – הרי "לא" אתא אלהו מאתמול" וכי' וכי'?! – הנה על זה ישנו פס"ד ברור במרא מסכת "סנהדרין" (שענינם של ה"סנהדרין" – לפסוק דניגים, והודי שלומד "סנהדרין" כדבעי, נעשה הוא "א' סנהדרין אידי") שמשיח צדקנו הבטיח שהוא בא "היום" – כפיטונו, "היום" אם בקולו תשמעו! ולכן, אין נפק"מ כלל היכן נמצא אליהו וכי' – העיקר הוא שישנו הענין ד"בקרולו תשמעו", ואז מובטח שמש"ח צדקנו בא "היום" ממש!

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מל' חלשיות ומל' קרירות, הוא רוצה לפעול שיהודי לא יהי "חס" לענינים של קדושה.

וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנעו, ועובד את הקב"ה בלמד התורה וקיים המצוות עם חיות וחמימות, ע"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "זרי" בתניה ה' אלקד ק' מכל אויבד מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשד ומרודי בפועל את ה"זרי" בתניה ה' אלקד ק' מכל אויבד מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

וכאשר בני ישראל יקיימו את ה"מחה תמחה", אזי גם הקב"ה יקיים את ה"מחה תמחה", וכמובא²¹ שמלחמת עמלק נוגעת למעלה (אצל הקב"ה), שהרי "אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק"²², וכמ"ש²³ כי די על כס י-ה מלחמה לה'

בעמלק מדור דור", כפי שהוא מפרש בתרגומו²⁴ על המילים "מדור דור" – "זרא דמשיחא", יבא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

כיון שאומרים שעמלק מהפש לקרר יהודי, מוכן מכך שהיהודי מצד עצמו הוא תם כיון שאצלו מאירה הגשמה, שהיא "רשפי רשפי אש שלהכת י-ה"

שלהבת י-ה¹⁹.

ומצד זה יש בכוח להלחם בעמלק, בידעו שהצו של עמלק לפעול בו "אשר קרד בדרך נובע מך ש"ידע את רבנו ומתכוין למרוד בו", זאת-אמרת, לא שעמלק התכוון בשכלו וחנני למסקנא שכלית שזה שהקב"ה יכול להחליט גם אין זה פלא ובמלא אין מה להתפעל מך שהקב"ה בקע את ים-סוף או חולל גם אחר, אלא זה ענין ד"ידע את רבנו ומתכוין למרוד בו", שהוא רוצה למרוד בהקב"ה, שלכן יהודי אינו מתפעל מך ועובד את הקב"ה בתום והתלהבות "מיט א ווארימיקייטי".

ה. וזהו החוראה מפי' זכור.

אומרים להודי: תדע ק' שמצד עצמו הנך יהודי תם, ולא נוגע איד שאתה נראה בחיפונות, "אל תבט אל מראהו"²⁰, כיון שבפנימיות יודעים שתתן יהודי תם, יהודי רותח ל"א ווארימער איד, א תייסער איד", ובענינים של קדושה הנך עוסק בלתי, ואפילו אותו יהודי ששומע איד עמלק מתווכח עמו גם הוא יהודי תם, אלא רק שעמלק רוצה להלחם עם בני ישראל באופן ד"אשר קרד בדרך", כב' הפירושים שביה –

19) שה"ש ח' ג. וראה י"ה בארת לגני תתי"ס ט"ב. ד"ה אז שה"ש ב' ס"ג.
20) שמואל א' ט"ז, ג.
21) ראה לק"ש ש"ס ע"פ 195. וראה שם בחיל' ע"ג.
22) פירש"י בשלח י"ז ט"ז. תתומא ט"פ תצא. פסיקתא ד"ב פסיקתא רבתי פ' זכור. מדרש תהלים ט"ז, ג.
23) בשלח שם.
24) יזתנו בן עזריאל.

הבית הגדול של הנשיא הגדול

וזהו "אחשוורוש" הוא מלשון "שחר" (השחר את פניהם של ישראל), דזה קאי על כללות זמן הגלות, שבב"י הרי הם "מפוז ומפורד בין העמים". אבל על זה אומרם: "אל תראוני שאני שחרחרות ששפתני השמש". כי כל ענין השחרות (החושך) נעשה ע"י הקב"ה – שמש ומגן הרי אלקים, והכונה בזה, שבב"י ע"י עבודתם להיזם "עם אחד", ומשיכו ונגלו ברה"א נשאר שום שחרות בעולם, כך שמגלים את האלקות שבשחרות זו, עד שמהפכים את החושך לאור. ולא נשאר שום שחרות בעולם, רק בחי"ש שחרות" שבתורה – הקשיות שבתורה, אך דוקא ע"י נעשה שלימות השגה בתורה, עד שמהקשיות באים לבירור הענין בשלימות. עד להתירוף על הקשיות העיקרית – "עד מתי?!" בגאולה האמיתית והשלמה, ו"סדרם יקראו ואני אענה",

ובפרט שיש בזה כח הציבור. ובבית זה שהוא הבית הגדול (שמגולין בו תורה וכו') של הנשיא הגדול – נשיא דורנו, שבשושן הבירה.

ומבית זה הולכים, עם ענני שמיאי, לעיר הבירה בדרושלים. ושם יורד ומתגלה ביהמ"ק השלישי (שנכלל בהציוי כלי דועשו לי מקדש), ואלי"ל, שלאמיתו של דבר אין זו **ירידה** ח"י עברו בהמ"ק של מעלה, כ"א בדוגמת התהוות כל העולמות עד לערה"ז התחתון, דאף שהם ירידה מאור פניו ית', הרי דוקא ע"י עורה"ז התחתון נעשית העלי הכי גדולה.

ושם מקריבים את הקרבן תמיד של יום זה, ו"על כל קרבן תקריב מלח", שכל עניני עבודת ה' הם מלווים בו ("געאלצן"), שיע"ז נעשה קיום נצחי בכל דברים אלו, וכולל גם מלח מל' החלמה כמ"ש בחוקי' שביקש הקב"ה לעשותו משיח), בריאות, ש"כ"ז הוא מתוך בריאות ושמחה ("צענוטנעררהייט און פריילעכעררהייט"), ותיקף ומירד ממש.

. . . ויש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות", "מתנות (לאבונים)", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר ל"המ"ם ד"מתנות": "משנתה (ושמחה)", וכו' . . . והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלמה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. שהחידושי בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא **במצע החיבה**, המורה על כללות ענין הגאולה שמנכסים את הא"י – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוק ח"י, והתעוררות זו הייתה ע"י מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנועשה מעמד ומצב של הגאולה (ששיניהם מתחילים באות מ"ם), ע"י מלאכה משיחא (שיניהם) – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מבהנכ"ס זה, בית נשיא דורנו,

והולכים כולנו לארץ הקודש, ולביהמ"ק השלישי, ומקריבים את הקרבנות המבוארים בפירשתו ויקרא, והמשכו בפי צו, שמתחיל "צי": "אין צו אלא לשון זירוז . . . במקום שיש חסרון כ"ס", שמתוך זריות גדולה מוציאים ומגלים את הגאולה שמונחת בכ"ס, כפתום

בהלכות שבת וכמובא גם ברמז) בפש"י בנוגע למעשה בראשית (ובאריכות יותר – במדרש) בענין "יכל אלקים ביום השביעי".^[1]
הגדולה ת"ל: "התק"י?!" ו"עד מתי?!"...
כאמור לעיל, זה הביאור היחיד בענין זה, לאחר חיפוש, וביניעה, ביאור מספיק לקושיא הגדולה ת"ל: "התק"י?!" ו"עד מתי?!"...
"גענוג השבונות" – צ"ל דיום ההלכה בפועל!

ובפרטיות יותר:
מעתה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים, רבים כפשוטו, אנשים, נשים וטף.

דחה, ישנם ענינים שלגביהם צ"ל לאחרי גיל בר-מצוה, בענינים אחרים צ"ל מעל גיל עשרים (ולדוגמא – מתוצית השקל, כמפורש בכתוב . "מבן עשרים שנה ומעלה"), ועד"ז ישנם ענינים השייכים דוקא ל"בן ארבעים לבניה" (דהיינו, להיות פוסק דינים), ו"בן חמישים", "בן שישים" או "בן שבעים" וכו' וכו' –
אבל, לאידך גיסא, ישנם דברים כאלו ששייכים לכא"א ממש, אנשים נשים וטף.

ובבד"ד . . . פסק-דין הרמב"ם ת"ל נוגע לכא"א ממש;
וגם אם עד עתה ה' אפשר לצאת ידי חובה **בלימוד** ההלכה בלבד, הנה לפי מהלך העולם כעת יש לשוב וללמוד את ההלכה, למוד בשטרותם הכי גדול, עד שיהא לימוד המביא ליי מעשה – "מעשה אחד" שיביא "ישועה והצלה לעולם";
לאחר שיעבד כבר גם הקץ שגאמר ע"י ר"ק מר"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכבר אין מי שביכלת לחשב קיצין – ויתורה מזו, אין צורך בחישוב קיצין, "צענוג חשבונות", ו"כלל כל הקיצין" בפשטות – צ"ל קיום ההלכה בפועל!

. . . ו"המעשה הוא העיקר" (ולא הדיבור בענין פלוגי או בענין פלוגי) – מעשה הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו ורואים במוחש שזוהו הזמן הכי מוכשר והזמן הכי אחרון להביא את הגאולה ע"י "מעשה אחד".
וע"י עשיית "מעשה אחד" ועוד "מעשה אחד" כו', עד למעשים רבים, הנה, לכל לראש מקיים מצות מלכו של עולם, וזוכה לחלקו בעורה"ז ולחלקו בעורה"ב, ועד שיע"י המצוה, לשון "צרות וחובר", זוכה להתחבר בעצמנו"ה ית'.
וסף סוף יזכה הקב"ה למצוא את אותו מעשה, דיבור או מחשבה שיע"ז יביא "ישועה והצלה לו ולכל העולם כולו", ובפשטות – גאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו! (משיחת פורים ה'תשס"ז – בצתי חוגה)

מעשה הדהשתדלות להביא את הוגאולה היא עבודת הרבים

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, ביתר שאת ויתר עוז, עד שהענין יגיע לידענתו של כאל"א מיישראל, אשר ע"י מעשה אחד ויחיד, דיבור אחד ויחיד, או מחשבה אחת יחידה, בכללות להביא ישועה והצלה לעולם, כפס"ד הרמב"ם:

ולחוסוף ולחדגיש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובוה גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום ה"י יכול לצאת י"ח בעבודתו של נשיא דורנו (שאפילו פריסם "קץ" וכי, כנ"ל) – הנה לאחור שמאז כבר עברו **עשרות שנים**, הרי זה דבר ברור שהדבר החיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידענתו של כאל"א מיישראל שקיים הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי;

ועפ"ז מובן מדוע אין ברירה ומוכרחים לדבר פעם אחר פעם ולהרעיש ללא הרף אודות הקיצין, אודות ימות המשיח וכל הפרטים שבוה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכאל"א אנשים נשים וטף וכולם יחד (וב"ל המגילה "בינים אחד") באופן ד"קחול גדול" לשון יחיד.

וזוהו גם הטעם לדיבור אודות ז' מצוות בני נח דוקא בזמן האחרון (דאי משום ביטול הסכנה בלבד, כנ"ל, הרי גם זה נתחדש כבר לפני כו"כ שנים):

ביאת משיח צדקנו קשורה, כמוכן, בשינוי במצב העולם, ומכיון שרואים שכבר נפעל שינוי בעולם (כנ"ל) ואעפ"כ עדיין לא בא, הרי זה גופא מוכיח ומחזק את הנ"ל, שמענתה הפעולה בזירוז הוגאולה נעשתה ענינים הפרטי של כל אחד ואחת:

הקשיבו יהודים!

ויש לעורר אשר לודל חשיבות הענין, כדאי ונכון שבכל אסיפת כו"כ מיישראל יזכרו ויעוררו:

הקשיבו יהודים!

חוספת מעשה אחד ע"י כאל"א מכם – ובפרט ע"י שלישה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה האמיתית והשלילה.

ובהספה – דע"פ הלכה "מכה בפטיש" יכול להיות ברגע כמימרא, [ונפק"מ לחלכה,

הידוע שלכל יהודי ניתן המפתח לפתוח את הקופסה הסתומה, ולהוציא ממנה כל הענינים. ונמשכים לכל א' מיישראל כל הענינים, בבני חיי ומזוגי ריחי, מזון רוחני ומזון גשמי וכו' (עד שהגשמה נזווגית מן הגוף), מיזו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה (וגם – הודושה).

והעיקר – שכל תה"ל יהי' בפעשה בפועל (שגם התחלת תגיבה זו היא במ"ם). . ותכף ומיד ממש (שעוהם – במ"ם, שהרי העיקר הוא "מדי"), עוד לפני תפלת המנחה – "סרם יקראו ואני אענה" – יהי' הוגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש!

(משחת ש"פ דיקרא, י"א אוד שני היתשש"ט – בלתי מוגה)

גם השוטה הכי גדול מבין שהוא לא יתפוס מקום

כתוב בגמ' שעליו להודות לאבותינו ע"כ שהם אינם בחיים, כיון שאם היו בחיים לא היתה לנו שום תפיסת מקום.

כאשר משיח יבוא ותהי' תחיית המתים, יקומו האבות, התנאים והאמוראים ומה שנוגע לנו בפרט – אבותינו רבותינו הקי, וברדאי מבין כאל"א, אפילו השוטה שבשוטים הגדול ביותר, שלא תהי' לו תפיסת מקום כלל. ולכן, צריכים לנצל ("איינבאפן") את הזמן המועט שנשאר בכדי לבצע את העבודה, שמצד כמה סיבות הטילו עלינו, והוא – גילוי תורת החסידות בזמן של חושך כפול ומכופל. וכפי שדובר קודם שכאשר פועלים ובטלים לשתחות – היא תופפת להיות כל מציאות, ומשנה את מעמדו ומצבו.

כאשר פלוגי בו פלוגי מביא לדי פועל את העבודה שעשו משה רבינו, הבעש"ט, הרב המגיד, אדמו"ר הזקן ותלמידים שאחריו, העבודה להאיר לא רק את המלאה שבפני ע"י המלאה דתורה, אלא גם את הסתים שבנפש ע"י הסתים דתורה – [דהגם שדורנו דור יזוה ואין לנו שייכות לעבודה זו, בכל זאת, מצד חסד חנם זכנו אנתנו שאנתנו נשלים את העבודה והגם שבעצם זו עבודה קטנה, אעפ"כ] אין המצוה נקראת אלא על שם גומרה – הוא ליקח את השכר מכולם.

במלאכת שבת הדין הוא, שהמכה בפטיש, הגם שאינו עושה מאומה, שהרי כל המלאכה נעשתה כבר והוא רק מכה בפטיש, אעפ"כ, זוהי מלאכה חשובה ככל המלאכה. וכך גם בנינו תה"ל: כאשר יקיימו בפועל את המלאכה שהתחיל משה רבינו ולא גמר, הבעש"ט והמגיד אדמו"ר הזקן ותלמידים אחריו – ולא סיימו, והוא יהי' זה שייסיים את המלאכה ומשיך את עיקר השכינה ותחתונים ע"י התגלות תורת החסידות, שזוהי המשכת השכינה למטה – כוונת כל ההשתתלות ע"י אזי הגם שהוא רק מכה בפטיש, מכל מקום זוהי מלאכה ואין המצוה נקראת אלא על שם גומרה.

ולכן, עלינו לדעת מה שנתנו לנו – את גודל הזכות בכך שביכולתנו, ע"י תנועה א' קלה, להביא לדי פועל את כל מה שהדורות הקודמים התחילו; כי הרי את כל הענינים העיקריים פעלו כבר קודם, כך שאיננו זקוקים לייצור רבה – בתנועה אחת קלה שלנו, אנו מרווחים את כל מה שעשו פעם ע"י יצירה רבה, כיון שאין המצוה נקראת אלא על שם גומרה.

(תמוס תפשי משחת פורטיס היתש"ט 2 – בלתי מוגה)